

[A. C. Normann.]

ikke bliver venligere ved, at man eksproprierer jord 20—30 år, før man agter at anvende jorden til det formål, den er blevet eksproprieret til, sådan at den altså på den måde kommer til at ligge uudnyttet hen gennem en menneskealder. Det er en ting, som krænker indstillingen hos mange mennesker, en indstilling, som vi er vant til at betragte som en sund indstilling. Jeg står ikke her og taler for større anlægsudgifter for statsbanerne, tværtimod tror jeg, man skulle have gennemført en kraftigere nedskæring. Men det, der er tvivlsomt, er, om man skulle forlade et så stort anlægsarbejde lige før dets færdiggørelse for at kaste sig over andre opgaver. Desuden er det også et spørgsmål, om ikke spareplanen har en for stor geografisk slagside, idet nedskæringerne i de sidste år på statsbanernes anlægsudgifter er en meget væsentlig part er faldet i Vestjylland og har ramt vestjyske arbejder.

Jeg henstiller altså til den højtærede minister for offentlige arbejder, at man ser med velvilje på kravet om at få dette arbejde ført igennem.

Svend Jørgensen: Det ærede medlem hr. Poul Møller skrev for nogen tid siden i „Nationaltidende“ en bemærkelsesværdig artikel, hvori han bl. a. beklagede, at grænserne mellem den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt — stik imod grundlovens ånd og mening — bliver mere og mere flydende. Jeg er i så henseende ganske enig med det ærede medlem, og uden iøvrigt ved denne lejlighed at gå nærmere ind på emnet vil jeg gerne på den givne foranledning pege på et enkelt forhold i forbindelse hermed.

Det hænder gang på gang, at man som rigsdagsmand overraskes ubehageligt, når man ser, hvordan administrationen fører en af rigsdagen vedtaget lov ud i livet. Når man erindrer sig, hvorledes udvalgsarbejdet med lovforslaget har forment sig, hvorledes man i betænkningen har søgt at forebygge enhver misforståelse og enhver tvivl, så må man stundom, når man efter lovens ikrafttræden læser det vejledende cirkulære, spørge sig selv: Er det virkelig konsekvenserne af den lov, som vi gennemførte?

I fortsættelse heraf melder sig så spørgsmålet: Er det lovgivningsmagten, der er no-

get i vejen med, eller er det administrationen? Er det den første, der er for kortsynet, eller er det den sidste, der går for vidt? Svaret er måske ikke så ligetil, som det ved første øjekast kan synes. Politikerne siger almindeligvis: administrationen udformer loven i en anden ånd end den, hvori man fra rigsdagens side skabte og vedtog den. Og administrationen siger: denne lov er en rammelov, en bemyndigelseslov; det er vor opgave at fylde rammen ud, og de herrer politikere må undskylde os, men er de ikke tilfredse med resultatet, så må de skrive lovene noget tydeligere. Hvem har så ret?

Må jeg til nærmere belysning af hele dette forhold nævne nogle eksempler fra den aller seneste tid, nogle tilfælde, i hvilke jeg mener at administrationen er gået for vidt og handler imod lovens ånd. Det gælder for det første socialministeriets cirkulære af 28. juni 1951 om ydelse af medicinhjælp. Hensigten med den i fjor gennemførte lov om hjælp til medicin var at imødekomme et fra sygekasserne og også fra lægerne fremsat ønske om at begrænse et for stærkt om sig gribende medicinforbrug, som i høj grad angreb sygekassernes økonomi, og som i det hele måtte anses for uheldigt. Dette ønske blev imødekommet ved loven af 25. maj 1951 om ændring af reglerne for sygekassernes ydelse af medicin. Det var i lovens ånd, at reglerne for disse ydelser udformedes nærmere i det fornævnte cirkulære, men det var ikke i lovens ånd, når det samtidig fastsloges i cirkulæret, at reglerne om ydelse af medicinhjælp fra sygekasserne også skulle gælde hjælp til medicin efter folkeforsikringsloven og forsorgsloven, hvorfor det i cirkulæret pålægges de sociale udvalg nøje at følge de kommunale medicinudgifter, således at der ikke ydes hjælp, som ikke er absolut påkrævet. Jeg tør roligt påstå, at det aldrig har været lovens mening at begrænse de sociale udvalgs ret til at yde hjælp til medicin, også den såkaldte „anden medicin“, der ikke dækkes af sygekasserne. Efter cirkulæret kan dette kun undtagelsesvis ske. Det har været en ubehagelig overraskelse for mange kommunalfolk, ikke mindst for de sociale udvalg, der har ydet deres rentemodtagere hjælp til medicin gennem det såkaldte rådighedsbeløb, men som nu opdager, at det kommunale selvstyre nu også begrænses med hensyn til rådighedsbeløbet, som man dog